

μικρό κούτσουλο, που τούβρισε στο πόδι, τούδινε μιὰ καινούριαν άμορφιά. Τ' άγάπησα άμέσως μόλις τόδα!

"Όταν πρωτοβγήκαμε στο δρόμο — ήμουν, άλήθεια, τόσο ταιριασμένο με τ' άλλο του, τó ζωντανό τó μάτι — γύριζαν όλοι τó κεφάλι, να μās δώσουν.. "Ημουν περήφανο για τήν καλή του τύχη...

Γνώρισα τόν τόπο του, τó σπίτι του, τή γρηά του μάνα, και τ' άδέρφια του. "Η ζωή μās βή περνούσε μιὰ χαρά και φαινόταν πώς περνούσε ήσυχα. "Άρχισα κ' εγώ να ξεθαρεύω...

"Άλλά, σ' αυτό τó άναμεταξί, είχα καταλάβει κάτι άλλο : πώς τ' άλλο του, τó ζωντανό του μάτι, με κοίταζε λοξά, και με μισούσε! Φαίνεται πώς θυμότανε τó τσίρι του, και δέ μπορούσε να τó λησμονήσει... "Έβλεπε σε μένα τήν εικόνα του, τήν τραγική του τήν πλαστογραφία — και δέ μπορούσε να με συνηθίσει...

Και τί δέν έβανα για να τó καλοπιάσω, να παρηγορήσω τόν καιμό του! Τó μάτι με κοιτούσε λυπημένο... "Ελαρινα τó καιμό τή γυαλάδα, και τά ζωντανά σπιδολήματα τού χαμένου ζωντανού ματιού... "Όσο στεκόμουν πιο καλά στο όλο μου, τόσο τ' άλλο τó μάτι με μισούσε!

Αυτό τó πράμα δέ μπορούσε να βαστάξει. "Έμειθα τόν έαντό μου ξένο, χωρίς έλπίδα να φιλιώσουμε ποτέ... "Ημουν σαν ένας σύντροφος πικρός κ' ανεπιθύμητος! "Ο γάμος μās, μ' όλη τήν όμοιότητα τού χρώματος και τής αναλογίας, ήταν ένας γάμος άτυχής...

Ξαναθυήθηκα τó χάρινο κούτι μου, τó στρωμένο με βασιτάκι, στη βιτρίνα. Ναστάλησα τήν ήσυχη και ξένοιαστη ζωή μου, στην άπομηση γωνιά τού μαγαζιού, τότε που, άνάμεσα σ' έμένα και τούς άλλους, ήταν βαλμένο — για καλό μās, φαίνεται — και μās χόφιζ' ένα χρυσάλλο παχύ...

Κι' αυτό τó μάτι με κοιτούσε στόν καθρέφτη, κ' έλιωνε, κάθε μέρα, πιο πολύ. Τάβλετα να φάνει κάθε μέρα, να χάνει τή λεπτορόδα και τή θέρμη του — να μαραινείται σιγά σιγά τó λουλούδι... Και τ' όσοι, τó μελαχροινό παιδί, τó παιδί και τó γυαλένο μάτι, πέθανε μιὰ νύχτα, ξαφνικά...

Παρακολούθησα κ' εγώ τó θάνατό του. Οι δύο μās τίγες ήταν ένωμένες, ένωμένες πέρ' από τó θάνατο! Παρακολούθησα όλη τήν άγωνία του, μέχρι τήν τελευταία του πνοή... "Ένωσα τήν καρδιά τού θανάτου, τήν παγωμένη άσαιμρία τού κορμού του. "Άκουσα τά κλάματα τής μάνας του. Παρακολούθησα τή θλιβερή κηδεία του, ός τήν ώρα που μās έθαψαν μαζί...

Κ' έπειτα, μιὰ βαθύτατη σιγή άπλώθηκε τριγύρω μās για χρόνια... Θαρούσα πώς κ' εγώ είχα πεθάνει...

Μέσ' στο χόμα, που μās είχαν θάψει, δέν άκουγόταν τίποτα, για χρόνια, σά να μās είχαν όλοι λησμονήσει...

Κ' ένα βράδι, κάμσα στα βάθη τού κρανίου, κ' έβρινα, για χρόνια, μέσα και.

"Έμεινα, δέν ξαίρω πόσα χρόνια, μέσ' στο βαθύ κ' άτέλειωτο σκοτάδι... Συλλογίζομουν, μέσ' στη μοναξιά μου, τόν καιρό που χάζινα, στη μαζουρή βιτρίνα, με τούς χοιρούς και φαλακρούς άνθρώπους, και με τούς άλλους, τούς ψηλούς και τούς ξερακιανούς, μαζί με τ' άλλα, τά γυαλένα μου τ' άδέρφια, μέσ' στα βρωμέτρα και μέσ' στα τηλεσκόπια... Τάβλετα σαν όνειρο, στο σκοτεινό τόν έγνο μου, που μου φαινόταν πώς δέ θα πάρει τέλος, πώς δέ θα πάρει τέλος, ποτέ πιά...

Κ' έπειτα πιά, για καιρό, έβρινα δίχως όνειρα, είχα συνηθίσει στο σκοτάδι. Δέν είχα πιά κανέναν πόθο τής ζωής, κ' ούτε και μιάν έλπίδα, πουθενά...

Και ξαφνικά, μετά δέν ξαίρω πόσα χρόνια — χρόνια θανάτου, σκοταδιού και βουβασιού — ένα πρωί, ξαναβρέθηκα στο φώς!

"Άκουσα, πρώτα, κάποιου ήχους μακρινούς, κάποιους βρόντους κούφιους και πηγιμένους, που δέ μπορούσα να τούς εξηγήσω. "Έπειτα οι κρότοι έγιναν δυνατώτεροι, σά να πλησίαζαν στη θέση που βοιωκόμουν. Κ' έπειτα, ξαφνικά, είδα τόν ήλιο! "Έμεινα θαμπωμένο στην άρχή, και χωρίς να ξαίρω τί συμβαίνει... "Άλλά γρήγορα κατάλαβα τί έτρεχε : είδα τ' άδέρφια τού παιδιού — αλλά πόσο γερασμένα κ' άλλαγμένα — να στέβουν μέσ' στόν άνοιγμένο λάμα : "Έφεραν τή μητέρα τού παιδιού, για να τή θάψουν μέσ' στόν ίδιο λάμα...

Με βρήκαν μέσ' στα

ΕΚΔΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΗΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΣΟΥ

Ξεκίνησες ένα πρωί — άκούμα τó θυμόμια, — Σιγρόβρεχε κάποιον πουλί μικροκελάδαε μόνο... Κι' έτσι χωρίσαμε, χωρίς λόγο στερενό να πούμε κρατώντας μέσα μās βαθειά τόν άρρητό μās σπόνο.

Κείν' ή στιγμή άξέχαστη θε' ναίνα για τάμεινα — κ' έμπρός μου όλοζώντανε πάντα θε' να προβάλλη. Τά μάτια μου είν' άπ' τά πολλά τά δάκρυα στερεμένα κ' όμως τή ήλιψη τή βουθή τή νοιώθω πιο μεγάλη.

Μάτια από τότε καρτερώ να 'ρθή κάποια χαρά — τή συνεπήρε λέξ κ' αυτή για πάντα ό χωρισμός σου. Τώρα που ξερω πώς ποτέ δέ θάρθης πειά ξανά,

Φιλώω κ' εγώ ή δύστυχη ό,τ' ήτανε δικό σου, ό,τ' ήτανε πού να θυμά ή πώς ήσουν μιὰ φροά. Μά ξερε το, θε' να τραβή άώνια τόν καιμό σου.

ΕΥΑΓΓ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

(CANDUM MORTALE—Τού ALEX VELON)

Κάποιον άνοξιότατο σπερνό θα σβύσω δί- (χωρ να πονώ), δίχως ν' άνθισή ένα μικρό παράπονο στά (χελίη).

"Η μάνα μου θάναυ κοντά, ενώ στόν τούρ- (κικον όντά) που έχω μέσ' στην κάμαρα θα κάθονται (όλοι ό φίλοι).

Πλάι θάν' ή αδελφή σουφτή, ενώ οι φί- (λοι μου στ' αυτί) ό ένας τού άλλου θα μιούρν για μένα πού (πεθαίνω).

Και μέσ' στόν τόσο σαραγαμό μās νυ- (χτερίδας τόν τριγμό) θ' άκούγω και τόν θάνατο ήρεμα θα προσ- (μένω).

Και θα θυμάμαι τά παλιά... Σάν δοξα- (ριές από βιολιά) γινκώτατες και θλιβερές θάναυ τά περα- (σιμένα).

Μέσα στη σκέψη τή θαμτή, στην τελευ- (ταίαν άναλαμπή) παλιές άγάτες θα περνούν κ' όνειρα πειά (σβουσιμένα...)

"Ω, πώς διαβαίνει αυτή ή ζωή!... (Τό (ρόδο πώς φυλλορροεί!)) και σαν θ' άπλώση κ' ή νυχτιά τής μαύ- (ρες της φτεροούγες,

άλαφροπάτητος θάρθ ή στην κάμαρα τήν (παγερή) ό Χάροντας για να με πά ή στίς σκοτεινές (του ρούγες).

Μεταφρ. ΝΑΣΟΥ ΓΓΕΩΓΙΩΤΗ

βάθη τού κρανίου, και μ' έβγαλαν, με μάτια δακρυσιμένα...

Τότε θυμήθηκα τ' ώραίο παλιήκαρι : Τό θυμήθηκα σ' όλη τήν όμορφιά του, με τó μελαχροινό τó πρόσωπό του, και τή λυγρή κορμωστασιά του. Θυμήθηκα τó άλαφρό του κούτσουμα — κ' έπειτα τó μάτι που με μισούσε... "Άπ' όλα εκείνα δέν ύπηρεζε, τώρα, τίποτα — παρά μόνάγα μιὰ σακούλα κόκκαλα, στοιθαγμένα και κικρινισμένα...

Και τó μάτι που μισούσε, δέν ύπηρεζε. Δέν ύπηρεχα παρά μόνο γώ — μοναδική άνάμνηση τών πράσινων ματιών, και τού χαμένου, κ' εκείνου που μισούσε...

Δέν ύπηρεχα παρά γώ, σ' αυτό τόν κόσμο, με τó βαθύ, πρσαινοπό μου χόμα — έγώ, τ' άμυχο τó μάτι, τó νεζρό, που ζούσα τή δική μου τή ζωή, τήν ύποθετική μου τή ζωή, που τ' άλλο μάτι,

τό γερό, τó ζωντανό, μέσ' στην άληπνή τυκλότηριά του, δέ μπορούσε, τόν καιρό που ζούσε, ν' άγαπήσει, και να συγχωρήσει...

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ